

Udviklingen, saa maa vi følge den og ikke henfalde til Stilstand eller det, som er værrel!

Fællesstyrelsen har paa Mødet den 26. Januar vedtaget en Plan, der skal bringe D. K. udover dette „døde Punkt“.

Den beder de enkelte Medlemmer om paa det mest energiske at

støtte den Agitation, som bliver sat i Gang nu — beder hvert Medlem virke for Tilgang til D. K. og for Udbredelse af det Øpraab, som bliver udsendt gennem Kredsene.

Det kommende Aar bliver et stort Aar i D. K.s Historie.

Og det kan blive et af de største, hvis Medlemmerne selv vil det!

Anna Westergaard.

Kvinderne og Fremtidens politiske Arbejde.

Den 5. Juni 1915 blev danske Kvinders politiske Frihedsbrev underskrevet. Det var en alvorlig, men uhyre festlig Dag for Danmarks Kvinder, alvorlig paa Grund af det Medansvar for Land og Folk, der den Dag blev lagt paa vore Skuldre, dobbelt alvorligt paa Baggrund af Verdenskrigens Rædsler, men festlig fordi det Tryk af Ufrihed, der havde hvilet over os endelig var hævet. I en stor og værdig Procession drog Kvinder fra By og Land, fra Herregaard og Husmandshytte til Konge og Rigsdag for at kvittere for det modtagne Frihedsbrev. Ved Tidernes Ugunst blev Frihedsbrevet henlagt i sit Sølvskrin, og først 3 Aar efter blev det taget frem og givet i Eje til rig og fattig til Mand og Kvinde.

Med Tilfredshed kan vi se paa Resultatet af det første Valg. Fra alle Sider er det anerkendt, at Kvinderne i uventet stort Antal har benyttet deres Valgret, og vi kan notere, at alle politiske Partier har taget Konsekvensen af Kvindens politiske Valgret og har sat Kvinder ind paa Rigsdagen. Det Antal, hvori Kvinderne er kommet ind, er ikke imponerende, men Tallet vil forhaabentlig stadig vokse.

Naar vi nu ser fremad mod den nye Tid, saa gør vi os sikkert alle det Spørgsmaal:

Hvad kan vi vente os af Kvindernes Deltagelse i det politiske Arbejde? Jeg vil straks bekende, jeg hører ikke til dem, der mener, at Kvindernes Medvirken i al Almindelighed vil betyde større Ærlighed, større Redelighed i det offentlige Liv. At tro det vilde være at overvurdere Kvinderne som Køn og vilde være en Fornærmelse mod Mændene. Ærlighed og Redelighed er saavist ikke Kønsegenskaber, de har intet med Mand eller Kvinde

at gøre, og vi vil sikkert i Fremtiden finde disse Egenskaber lige saa vel hos vore mandlige Repræsentanter paa Tingene som hos vore kvindelige. Den Betydning, som Kvinderne vil faa, vil nøjagtig svare til det Maal af Evner, Indsigt, Arbejdsdygtighed og Redelighed som hver enkelt af dem sidder inde med, og lad os haabe, at dette Maal hos vore første Kvinder — dem der skal bane Vejen for flere efterfølgende, at det maa være saa stort, at deres Arbejde ikke forsvinder sporløst efter dem.

Dette er et Ønske, der sikkert deles af alle de Mænd og Kvinder, der i Kvindevalgretten ser et af den nye Grundlovs væsentligste Fremskridt. Mener man nu, eller venter man — at Kvinderne skal begrænse sig til visse bestemte Opgaver. Der har i de forløbne Aar hvor Kvinder har deltaget i det kommunale Arbejde været en vis Tendens til at overlade Kvinderne bestemte Opgaver, væsentlig hørende til Skolevæsen og Forsørgelsesvæsen — vi ser rundt i vore Kommunalbestyrelser et forholdsvis stort Antal Kvinder anbragt i de herhen hørende særlige Udvalg og Kommissioner, i Skoleudvalg og Skolekommission, i Fattigudvalg, Hjelpekasser og Børneudvalg. Aarsagen har vel været den, at Kvinder ned gennem Tiderne, udelukket fra mange Arter af Arbejde, dog altid fandt Anvendelse som Lærerinder og blev lagt stærkt Beslag paa i den private Velgørenheds Tjeneste, Kvinderne selv følte sig paa Forhaand særlig fortrolig med disse Opgaver, og Mændene fandt det ikke altfor samfundsomvæltende at se Kvinderne fortsætte de samme Traditioner i det offentlige Tjeneste.

Jeg personlig ønsker ikke denne Tendens forfulgt yderligere. Jeg

tror ikke, det er heldigt hverken for Kvinderne eller for Samfundets lykkelige Udvikling at sætte Kvinderne i visse afstukne Baase, eller afstikke deres Evner ad visse engang prøvede Baner. I alt nyttigt, hæderligt Samfundsarbejde bør Kvinderne tage Del og deres Evner anvendes, og det politiske Arbejde bør ikke kønspræges, saaledes at dette regnes for feminint Arbejde, hint for maskulint. Isaafald vilde der komme en afgørende Brist i det Samarbejde mellem Mænd og Kvinder, som skulde være Resultatet af Kvindernes Valgret, et Samarbejde, der bør finde Sted overalt, indenfor alle Samfundslivets forskellige Omraader og som bør sætte sit Præg i økonomiske, tekniske, militære, kirkelige og nationale Spørgsmaal. Kvinderne bør ikke vige tilbage for direkte Indflydelse paa disse Omraader, og Mændene bør ikke holde Kvinderne ude og forpagte dem som særlig maskuline Opgaver. Skal Nationerne ikke længere styres af Kejsere og Konger, men af Folket selv, saa maa Kvinderne, der udgør Nationernes Halvdel fordr deres fulde Andel i Styrelse og Lovgivning.

Nu maa man ikke misforstaa mig og tro, at jeg skulde mene, at de to nævnte Omraader — det pædagogiske og den offentlige Forsorg skulde være mindre betydningsfulde Opgaver — jeg regner dem tværtimod for nogle af de allervigtigste, for dem, paa hvis heldige og lykkelige Løsning et Lands Kulturtrin i første Række skal bedømmes og heller ikke maa man tro, at jeg skulde mene, at Kvindernes Indsats paa disse Omraader i Fremtiden burde forringes. Det vidner smukt om Kvindernes Samfundsinteresse, at det netop er disse Opgaver, de med For kærlighed har ofret deres Arbejde, og det vidner godt om det Kulturniveau, som vore Kvinder indtager, men jeg vil blot raabe Vagt i Gevær overfor den Mulighed at lade Fortidsarbejde bestemme Fremtidsbanerne, thi Fortidsarbejdet blev afgrænset under ufrie Kaar for Kvinderne, Fremtidsbanerne skal lægges under den vundne Friheds Fane. Under denne Fane skal Samarbejdet mellem Mænd og Kvinder i det offentlige Liv virkeliggøres, Samarbejde paa alle Felter til gensidig Udbytte og